

„Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok...”

A csillag, amely a napkeleti bölcseket vezette, évről évre kigyullad az égen. Szent Karácsony éjszakáján megjelenik fölöttünk. Megáll a hely fölött, a hol a Gyermeke született, és elgondolkodtat minket saját csillag-mivoltunkról.

A csillagoknak nevük van, s édesanyjuk karján ringanak: apró kicsi csillag minden ifjú emberpalánta. Hányszor halljuk édesanyák ajkán az aggódó-féltő, büszke-szerető szavakat: édes kicsi csillagom! S a gyermek rendíthetetlenül ragyog – mert neki még könnyen megy. Ő isteni elgondolás szerint, még „természetesen”, „magától” ragyog – anélkül, hogy ezért tudatosan tenne valamit.

Aztán kinövi az ember az édes kis tipegőket, az aranyos ruhácskákat, kinövi a gyermekkort. Azt veszi észre, hogy nem ragyognak már az arcok körülötte, ha megjelenik valahol, hanem a tanulmányi eredményeiről faggatják, figyelmeztetik és fegyelmezik, egyszóval észreveszi, hogy kinötte a gyermekkor természetes „csillag-szerepét”. És évek telnek el, amíg rájön, hogy felnőtt korban csillagnak lenni már feladat: életre szóló, gyönyörű karácsonyi lecke! – A gyermeki lét még paradicsomi állapot, tiszta ragyogás. De a nagykorúság kapuján ott a felirat: csillaggá kell lenned! A gyermekkor öntudatlan fényesség; a felnőttkor vállalt, tudatos világosság. – Pusztasándor költőként így fogalmazza meg ezt a kihívást: „...induljunk szívünk dzsungelében az embert megkeresni. A jószágot még ma el kéne kezdeni. Óh, bennünk fénylő csillag, merj már megszületni!” Hogy botorkálóknak fénye, eltévedtek, keresők lámpása, viharverték kikötője, vándorok esthajnala, a lét számkivetettjeinek göncölszekere: hogy valakinek csillaga lehessünk! A Betlehemié, aki erre a csillag-létre hívott minket. Hiszen a mi egyéni, személyes üdvösségtörténetünk nem más, mint a bennünk fénylő csillag fejlődéstörténete.

Pál apostol azt írja a filippi híveknek: „Kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedékben, akik közt úgy kell ragyognotok, mint csillagoknak a világmindenségben.” – Akárcsak az apostol szavait, a régi magyar népdal szövegét is magunkénak érezzük: „Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok! A szegény legénynek utat mutassatok! Mutassatok utat a szegény legénynek! Nem találja házát a szeretőjének.” Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok! E szegény világnak utat mutassatok! Mutassatok utat sok szegény embernek, ki nem találja házát az Istenének.

(Enzsöl Ellák)

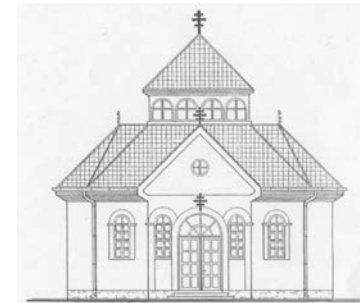
* * * * *

*Egyházközségünk idén is szerény, de kiegyensúlyozott anyagi körülmények között gazdálkodott. Tisztelettel köszönjük ezt minden adakozónknak. A 2018-as költségvetési esztendő 2019. január 15-én zárjuk. Így aki eddig nem tudta – s esetleg decemberben sem tudja – rendezni **egyházfenntartási hozzájárulását**, január 15-ig azt még 2018-as befizetésként teheti meg*

A KERTVÁROSI GÖRÖGKATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

LEGYÉZŐ

2018. KARÁCSONY

ÁLDOTT KARÁCSONYT!

„Minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel későbbben távozik, hideg támad, és befagynak a vizek, s a sötétség uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi, emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jószágot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen, ha alátekint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennünk lévő rosszat. ...

... Küszöbön áll a nap, az az egyetlen egy nap az évben, mely hivatalosan is a szereteté. Háromszázhatvanöt nap közül háromszázhatvan négy a gondjaidé, a céljaidé, munkádé, és a szereteté csupán egyetlen egy, s annak is az estéje egyedül. Pedig hidd el, Ismeretlen Olvasó, fordítva kellene legyen. Háromszázhatvan négy nap a szereteté, s egyetlen csak a többi dolgoké, s még annak is elég az estéje.” (Wass Albert)

KÁNONI LÁTOGATÁS ÉS PAPSZENTELÉS

Bár ez jövő évi történet lesz, már most nagy örömmel jelezzük, hogy 2019. február 2-án, szombaton, a Találkozás (Gyertyaszentelő Boldogasszony) ünnepén templomunkban szenteli pappá Szocska Ábel megyéspüspök atya ifj. Obbágy László diakónust, egyházközségünk volt papnövendékét. A papszentelés kiemelkedő ünnep parókiánk életében – készüljünk rá már mostantól imádsággal, szívbéli örömmel!

A papszentelést megelőzően február elsején a megyéspüspök – eleget téve öt évente esedékes hivatali kötelezettségének – megtartja kánoni látogatását egyházközségünkben.

Mind a visitatio canonica, mind a papszentelés részleteiről a januári Legyezőben adunk pontos tájékoztatást.

A pápa Szent Ferenc-i tette

Alig tudtam rávenni magam, hogy megnézzem ezeket a képeket, de tudtam, hogy meg kell tennem.

Ferenc pápa szerdán a Szent Péter téren átölelt és megcsókolt egy embert, aki ritka és fájdalmas bőrbetegségben szenved, neurofibromatózisban, amely teljesen eltorzítja külsejét.

A fotók, amelyeken a pápa megöleli a daganatokkal borított embert, mélyen megindították az egész világot. Miért érintenek meg ezek a képek olyan sokakat? Három lehetséges érvet szeretnék fölvetni.

Egy keresztényben ezek a képek felidéznek az embert, akinek nevét Jorge Mario Bergoglio érsek fölvette, amikor pápává választották, ez az ember pedig: Assisi Szent Ferenc.

Mikor egy nap a fiatal Ferenc Assisi közelében lovagolt, találkozott egy leprással – aki a XIII. században oly gyakori bőrbetegségek egyikében szenvedett. Ferenc gyermekkorától rettegett a leprától. Álmában azonban Isten arra kérte őt, hogy változtassa meg az életét, s a korábban léha ifjú tudta: most valami újat várnak tőle. Leszállt lováról, a leprás markába nyomott egy pénzdarabot, s megcsókolta őt. Mikor visszaült lovára, és hátrafordult, hogy búcsút intsen, látta: a leprás eltűnt. A legenda szerint Krisztus volt az.

E jelenet fordulópontnak bizonyult Ferenc életében: ettől fogva a szegényeknek és kizsájtottaknak szentelte életét. Teréz anyja híressé vált szavaival: "a rettenetes áruhát viselő Krisztust" ölelte át.

A keresztények ugyanezt ismerték fel Ferenc pápa cselekedetében.

A pápa ölelése felidézi azokat a pillanatok is, amikor Jézus leprásokat gyógyított – ami itt összefoglaló terminus arra a számtalan bőrbetegségre, melyek az I. századi Júdeában és Galileában terjedtek.

Az evangéliumokban gyakran előforduló motívum, hogy a Názáreti Jézus nem pusztán meggyógyít, hanem kifejezetten *megérint* "tisztátalan" embereket, akik közelségét veszélyesnek tartották, és akiket méltatlannak ítélték arra, hogy befogadják őket a társadalomba.

Márk evangéliumában egy leprás arra kéri Jézust, hogy gyógyítsa meg: "Ha akarod, meg tudsz tisztítani engem". Ezután, folytatja az evangélium, "Jézus megrendült, kinyújtotta kezét, és azt mondta neki: 'Akarom. Tisztulj meg.' A lepra azonnal elhagyta és megtisztult."

Azonban ennek a nagyhatású történetnek az angol fordítása kissé gyengére sikeredett. Az eredeti görög szó, ami a fordításban "moved with pity", a 'splanchnistheis'. Ez pedig azt jelenti, hogy Jézus a "zsigereiben" ('bowels') érezte a részvétet, vagyis azon a ponton, amit a korban az érzések helyének tartottak. Erre a fajta együttérzésre, és ennek kifejezésére kaptunk meghívást. Ezt az együttérzést láthatjuk Ferenc pápa fotóján, amelyen megöleli a beteg embert.

Még ennél is tágabb körben gondolkodva: a hívők számára a pápa csókja Isten szeretetét idézi fel. Így szeret minket Isten: fájdalmainkban, küszködéseinkben, emberségünkben.

Kevesen szenvedünk olyan rettenetes betegségben, mint a képen látható ember, közülünk kevesen szenvednek ilyen torz külsőtől. De sokan érezzük úgy, hogy bensőnk torzult el, hogy nem vagyunk méltók a feltétel nélküli szeretetre. Mégis: Isten semmit nem szeretne jobban, mint Ferenc pápához hasonlatosan szorosán átölelni minket.

Ezen a fotón mélyebb, nehezebben felismerhető szinten magának Istennek a képét látjuk.

A tékozló fiú példázatában, amely apa és fiú kiengesztelődéséről szól, olvashatunk egy gyönyörű sort. Amikor az önféjű fiú hazatér, miután kicsapongásra herdálta el örökségét, Jézus azt mondja: az apa már messziről látta fiát, s elébe sietett, hogy üdvözölje. Ezután az apa – a görög szöveg szerint – csodálatos dolgot tesz.

Az angol nyelvű Lukács-evangélium szerint az apa odafut, átöleli és megcsókolja a fiát, ám a görög eredeti szó szerinti fordítása sokkal megrendítőbb, és eszünkbe is jut a pápa fotói láttán: "Odafutván a nyakába borult, és hevesen összecsókolta őt."

Szoktak azon tűnődni, vajon milyen Isten szeretete? Nézzenek Jézusra. Nézzenek Assisi Szent Ferencre. És nézzenek a pápára.

